

Voor de Nieuwe Muis van D66-Amsterdam

Gister voor het eerst en met succes het haar van mijn puberzoon geknipt; je begrijpt dat ik bloednerveus was. Afgelopen week was het de beurt aan mijn dochter Lottie om mijn haar te doen. Halverwege hield de tondeuse er mee op. Het weerhield me er niet van om boodschappen te doen, waar ik me dan wel weer even voor aankleed, anders zou het echt wel een 'Catweazle'-vertoning worden.

Toen de hamsterdagen zich aankondigden, had ik het nog best druk met mijn advieswerk. Toen opeens, van de ene op de andere dag was mijn werk 'tot nader order' overal afgelopen. Dan kijk je wel even als een konijn in de koplampen van een auto. Na een week, waarin ik vooral aan de tv zat gekluisterd, heb ik mijn financiën op orde gebracht en dat bracht veel rust.

Maar goed, toen ik dus tijd had om naar de Appie te gaan om te hamsteren, viel er niets meer te hamsteren. Gelukkig zei meneer Heijn dat er 'genoeg op voorraad' was. Wat ik wel teleurstellend vond dat het vak met mijn lievelingsontbijt, Weetabix, uitpuilde. Alleen voor mij kennelijk een eerste levensbehoefte.

Na twee weken heb ik mij als oud-huisarts aangemeld bij 'Extra handen voor de zorg'. Ik wil later geen spijt krijgen dat ik niets met mijn vroegere talent heb gedaan om mensen in nood te helpen. Ik ben nog niet gebeld, maar ze weten nu dat ik beschikbaar ben.

Over wroeging gesproken. Als er ooit tijd is om 'klusjes' in huis uit te voeren is dat nu wel. Denk aan het balkon opknappen, mijn D66-archief opschonen of een digitaal fotoboek van onze laatste vakantie maken. Na een maand is er nog bar weinig van dat alles terecht gekomen en daar voel ik mij schuldig over. Dat moet onze Calvinistische aard zijn.

Na deze crisis is het tijd voor een ander, nieuw leven. Blijf allemaal sterk en gezond!

Guido Frankfurter

